

Lepa knjiga.



Blažek bere, z glavo kima,
 Blažek lepo knjigo ima
 O junakih, da ni takih,
 O vojakih korenjakih.
 In ko bere, lepa knjiga
 Hrabrost v prsih mu zažiga:
 „Za vojsko si meč opašem,
 Meč opašem, v svet pojašem,
 Tjã, kjer zjutraj solnce vstaja,
 Kjer o mraku spat prihaja
 Na vojsko, na boj krvavi!
 Šlém se bliska mi na glavi,
 Belec moj pod mano prha,
 Belec prha, meč se krha,
 Ko v sovražni gneči jaham
 In po glavah ljuto maham.
 Sredi polja, vrhu gričev,
 Glej, vse polno je mrličev;
 V zraku vije se zastáva,
 Vojska kliče naša: Sláva!“

Blažek bere, Blažek vpije,
 Z roko maha, z ного bije,
 Ves navdušen z glavo kima,
 Saj prelepo knjigo ima!
 Ali ko se najbolj glási,
 Kdo se bliža mu počasi?
 Bliže stopa kozel, bliže,
 Glavo klanja niže, niže,
 Blažek kima in razgraja —
 Kaj lí, menda mu nagaja?
 Kozel skoči, dobro pahne,
 Z bruna Blažek k tlóm omahne,
 Zgoraj noge, spodaj glava —
 Dobro, da je mehka trava!

Lepo knjigo Blažek ima,
 Naj jo ima, zdaj ne kima,
 Zdaj o bóji več ne sanja,
 Zdaj mu ni do tega branja;
 Zdaj mu ni do bitve vroče,
 Zdaj sedi na tleh in — joče!